

Full diocesà

23 d'octubre del 2022

p5 —Segona sessió de l'assemblea sinodal

p7 —Seixantè aniversari del Concili Vaticà II

Avui és el Domund

L'Església universal celebra avui, dia 23 d'octubre, un nou dia de les missions, un nou Domund, i enguany ho fa amb el lema «Sereu els meus testimonis». És un lema que parteix de la petició que va fer Jesús als seus deixebles en el moment de la seva partença. Reben la missió de donar testimoni del Senyor per tota la terra i, per a aconseguir-ho, els promet la força de l'Esperit Sant.

Avui Jesús continua enviant-nos a donar testimoniatge. El Domund és la gran oportunitat per a participar activament en la missió universal de l'Església. En determinades regions del món, la missió eclesial es troba amb serioses dificultats per a poder tirar endavant, per manca de mitjans personals i econòmics. Són els anomenats «territoris de missió». El Papa compta amb tots els catòlics del món per a sostenir-los a través de les Obres Missionals Pontificies. No tots podem marxar a territoris de missió, però cal que actuem en conseqüència. Per això se'ns demana:

- que tots ens sentim responsables de la missió de l'Església;
- que oferim als missioners l'ajuda espiritual i material que necessiten ells i les seves comunitats;
- que donem a conèixer en el nostre entorn la tasca que estan duent a terme els missioners.
- que adobem el terreny perquè hi continuï creixent la llavor del Regne de Déu i perquè també creixin les vocacions missioneres.

DOMUND
23 d'octubre 2022

Sereu els meus testimonis

#DOMUND
200 anys al servei de la missió
Col·labora a www.domund.es

omp Domund
Obres Missionals Pontificies

«Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre publicà...»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells. (35,12-14.16-18)

Salm responsorial

Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.
[33]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meva primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

(4,6-8.16-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pre-

gava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

(18,9-14)

«Us asseguro
que aquest tornà
perdonat a casa
seva i l'altre no;
perquè tothom
qui s'enalteix serà
humiliat, però el
qui s'humilia serà
enaltit»

El fariseu i el publicà

Carles Riera i Fonts, pvre.

La pregària —tema constant en l'evangeli de Lluc— ha de ser autèntica. «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador», sentim avui en l'evangeli, de boca del publicà o cobrador d'impostos. «Siguiu-me propici» vol dir sigueu-me favorable, adreceu-vos cap a mi, ajudeu-me. És condició *sine qua non* de tota pregària que sigui sincera, que honestament reconegui quin és el nostre lloc davant la misericòrdia de Déu.

El fariseu té el cor ensuperbit, mentre que el cobrador d'impostos és humil. La història de cada persona és el lloc de la revelació de Déu. El model cristià per excel·lència és Jesús mateix («Tot lo pus bell e el pus vertuós vocable que hom pusca nomenar és nomenar Jesucrist», Llull). El publicà es presenta tal com és i confia en la bondat de Déu, sap que en depèn —ell viu una fe precària—, se sent humil creatura davant el Creador. El seu prec és autèntic.

Han viscut, tots dos, les ventures i desventures de la subjectivitat humana. El fariseu fa gala davant de Déu pensant-se qui sap qui és, mentre que el publicà mostra la incerta certesa del seu fer no gaire esplèndid.

Déu, que és amor, deixa que els humans siguem. Ens deixa fer la nostra amb plena llibertat. No hi ha incompatibilitat entre ell i la llibertat humana. Però demana autenticitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

24 dilluns

—Sant Antoni Maria Claret, bisbe fund.

Ef 4,32-5,8/Salm 1/Lc 13,10-17

25 dimarts

—Sant Bernat Calbó, bisbe

Ef 5,21-33/Salm 127/Lc 13,18-21

26 dimecres

—Sant Evarist, papa

—Sts. Llucià i Marcià, màrtirs, antics patrons de Vic

Ef 6,1-9/Salm 144/Lc 13,22-30

27 dijous

—Sant Frumenci, mr.

Ef 6,10-20/Salm 143/13,31-35

28 divendres

—Sant Simó Cananeu i Judes Tadeu, apòstols

Ef 2,19-22/Salm 18/Lc 6,12-19

29 dissabte

—Sant Narcís

Fl 1,18b-26/Salm 41/Lc 14,1.7-11

30 diumenge XXXI de durant l'any / Cicle C

Sa 11,23-12,2/Salm 144/2Te 1,11-2,2/Lc 19,1-10

La imatge

Amb la paràbola del fariseu i el publicà Jesús blasma l'actitud dels qui es refien que són justos i tenen per no res tots els altres. És una manera de fer ridícula, i més en les relacions amb Déu, que ens coneix fins al moll de l'os. Jesús ens proposa de ser humils, reconèixer el nostre mal i acudir amb confiança a qui ens pot guarir.

El fariseu i el publicà (1873)

Nou espai immersiu del MEV: «Avui fa mil anys»

L'espai s'estrena amb un viatge emocional i sensorial a l'època medieval

Dimarts vinent, 25 d'octubre, s'inaugurarà el nou espai immersiu del Museu Episcopal de Vic (MEV), Museu d'Art Medieval, «Avui, fa mil anys». Una important aposta per la digitalització de l'art medieval, emmarcat dins el projecte MEV, L'Art Medieval + Digital, que compta amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat i la Diputació de Barcelona. Es tracta de l'espai immersiu més gran dels museus catalans, i s'inaugurarà amb una experiència emotiva i de gran impacte visual, un viatge del present cap al passat que permetrà connectar els públics actuals amb l'art medieval a través d'un relat protagonitzat per un jove aprenent de pintor del segle XII i per la catedral romànica de Vic. Més endavant s'oferiran nous relats virtuals que els visitants podran escollir a través d'una pantalla tàctil.

El nou espai immersiu del MEV és una eina educativa i divulgativa que explicarà un relat connectat amb les

obres de la col·lecció permanent del museu. La contextualització de les peces en el corrent artístic i en l'època en què van ser creades esdevé fonamental perquè el visitant entengui i valori l'excel·lent col·lecció que ofereix el centre, i és això el que pretén aquesta nova experiència.

La primera immersió té una durada de deu minuts i ens permet descobrir tres espais virtuals: el taller d'un pintor, el carrer i la catedral romànica de Vic. És en aquest últim punt, la catedral, on entrarem en un món únic de misteri i color que, a més, servirà per a anar situant les peces del museu en el seu context. Aquesta recreació virtual, doncs, no sols vol contextualitzar la col·lecció del MEV, sinó que també vol trencar el tòpic d'un art medieval auster i fosc, per a descobrir un art ple de colors, llum i misteri.

Segona sessió de l'Assemblea Sinodal

Secretaria del Sínode

El dissabte dia 15 d'octubre, festa de santa Teresa de Jesús, es va celebrar la segona sessió de l'Assemblea Sinodal. El compromís i bon ànim de tots els membres propicia que el treball avanci a bon ritme, amb gran nombre i diversitat d'aportacions.

Com sempre, el dia es distribueix en moments de pregària, a la renovada capella del Seminari; el temps d'escolta i diàleg per al discerniment de les propostes, i estones de descans en què es comparteix algun refrigeri i el dinar.

En aquesta ocasió, els temes a tractar obrien el capítol segon de l'*Instrumentum laboris*. Aquest document de treball,

fruit de les aportacions dels grups sinodals, té per lema «Creients i creïbles, membres d'una Església que "té com a objectiu eixamplar encara més el regne de Déu" (LG, 9)». En iniciar aquest capítol de «creients», sobre el qual van versar els diàlegs, es tractà, en síntesi, el tema següent: creients en Jesucrist, units per una sola fe i aplegats en l'Església.

La gran participació de tots mostra la riquesa de realitats i carismes de la nostra Església diocesana. També la varietat de propostes és motiu d'esperança per a les pròximes sessions i per al fruit del treball de discerniment que s'està realitzant a la llum de l'Esperit Sant.

125è aniversari de l'arribada dels Maristes a Igualada

«És una joia poder celebrar 125 anys de la presència marista a Igualada. Aquesta celebració ens fa necessàriament mirar cap al passat. Tants anys d'història ens parlen de milers de vivències personals, d'experiències, d'alegries i de dificultats.» Amb aquestes paraules començava el germà provincial de l'Hermitage, Gabriel Villa-Real, el seu agraïment a la comunitat educativa d'Igualada amb motiu d'aquesta efemèride. Actualment a la capital de l'Anoia hi ha una comunitat de germans, una escola i un CRAE (Centre Residencial d'Acció Educativa).

El vicari general del bisbat, Josep Maria Riba, exalumne de l'escola, va pronunciar unes paraules en representació del senyor bisbe, apel·lant a l'herència i a les figures de Marcel·lí i de Maria, com també va instar els qui passen pels Maristes a ser «artesans del seu propi desenvolupament». A més dels parlaments, el moment cabdal i més emotiu de la celebració va ser la col·locació de diferents objectes i missatges dins una «càpsula del temps» per part dels diferents membres de la comunitat educativa.

Avui, col·lecta del Domund

Avui en totes les parròquies i temples es fa la col·lecta de la Jornada Mundial de les Missions. L'any passat els feligresos del bisbat de Vic van aportar 28.293,35€. El 55% de la col·lecta va destinada a les despeses ordinàries dels territoris de missió, en els llocs més difícils del planeta; un 10%, a possibles emergències, i un 35%, a projectes concrets: educació, sanitat, alimentació, formació, evangelització...

Domund, un dia per a viure la universalitat de la missió de l'Església

Avui, Jornada Mundial de les Missions, entrevistem Sebastià Mundackal, claretià resident a Vic

Sóc Sebastià Mundackal, missioner claretià originari de l'Índia. Vaig emetre la meva primera professió religiosa l'any 2011 i vaig rebre l'ordenació sacerdotal l'any 2016. Soc membre del CESC (Centre d'Espiritualitat Claretiana) de Vic des del 2017.

Com vas descobrir la seva vocació de pare claretià?

La vocació no és una cosa que em dono a mi mateix, sinó un do i una gràcia de Déu. Perquè és Déu qui ens crida. Estic convençut que la meva vocació és la meva responsabilitat de servir Déu i l'Església. Vaig tenir el desig de ser sacerdot des de la meva infància. Com que l'església parroquial era a prop de casa nostra, solia participar sovint en la missa diària amb la meva àvia. A poc a poc, això em va fer col·laborar molt en les activitats parroquials, especialment en el grup d'escolanets. Reconec el paper que va tenir la meva església parroquial en el descobriment de la meva vocació. Després d'acabar l'escola secundària, vaig participar en un campament.

Com ha estat la seva vida en missió claretiana?

Vinc d'un origen indi de claretians, a qui Déu ens va ajudar a treballar pels marginats, abandonats i necessitosos

de la societat per al seu desenvolupament integral. Crec que l'Església a l'Índia té una missió especial. Com els missioners espanyols que van evangelitzar a tot el món, els indis participem ara en la missió universal treballant arreu. Tots sabem que els missioners són enviats tal com Jesús va enviar els seus deixebles. Tinc una experiència molt limitada per compartir amb vostès, ja que vaig ser enviat a Vic després d'un any d'apostolat actiu a l'Índia. M'agradaria compartir una experiència interessant que vaig tenir en la missió. Immediatament després de la meva ordenació diaconal l'any 2015, vaig ser enviat a la diòcesi de Gorakhpur, amb una població minoritàriament cristiana, per a viure-hi una experiència missionera, tot i que els claretians no hi tenien cap missió. En aquest lloc és on vaig desenvolupar el treball missioner.

Sabem que els claretians fan experiències missioneres amb els joves. Ens ho pot explicar?

A nivell de Govern General, tenim una prefectura que es dedica exclusivament a la pastoral juvenil i vocacional, que col·labora i coordina les diferents províncies en aquesta tasca. Organitzen activitats amb les quals els joves poden enriquir la seva fe i vocació. Per a con-

nectar el jovent claretià de tot el món, es va inaugurar un projecte a Vic el 24 d'octubre del 2021, el dia del P. Claret, i es diu «Claret Way». És una plataforma perquè els joves majors de divuit anys es reuneixin i segueixin Jesús a l'estil del nostre fundador. Cada província té un equip per a coordinar-los, donar-los una formació claretiana i fer-los participants del somni de Déu. Si em pregunten com acostar-nos, jo diria que l'interessat es pot acostar a qualsevol comunitat local per expressar la seva curiositat.

Avui és el Domund. Com veu la missió actualment?

Crec que el Domund té dues dimensions, ja que és un dia internacional per a ajudar les missions necessitades i també per a pregar pels missioners. Jo crec que avui la missió i els missioners no estan pas caducats, sinó que són molt rellevants en quant hi ha moltes persones arreu del món necessitades d'una ajuda en diversos aspectes. El Domund és un gest de la universalitat de l'Església i del seu caràcter globalitzant, que no discrimina per raça, economia, religió o llengua. Per contra, ajuda a viure amb la dignitat dels fills de Déu. La vida d'un missioner no és pas automàtica, complint simplement les responsabilitats ordinàries d'un religiós o d'un sacerdot. És una vida on hi ha espai per a pensar creativament i treballar amb eficàcia, mostrant l'amor de Déu a tots aquells amb qui ens trobem. Així, tots som missioners que compartim aquesta responsabilitat.

40 anys de misses en català a la televisió

«La Missa», que es pot seguir cada diumenge a les 10,30h per La 2 i que és el programa més antic de TVE a Catalunya, ha complert quaranta anys. Amb motiu de l'efemèride, aquest programa ha canviat d'emplaçament i s'ha emès des de l'abadia de Montserrat.

60 anys del Concili Vaticà II

El Papa ho commemora a Sant Pere

El papa Francesc va presidir el dimarts dia 11 d'octubre una missa a la basílica de Sant Pere amb motiu del seixantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II.

Abans de la litúrgia eucarística es van llegir alguns fragments del discurs d'obertura conciliar de sant Joan XXIII i de les quatre constitucions del Vaticà II.

El Papa, en l'homilia, va lamentar els cops en els quals hom va preferir ser «seguidors del propi grup» més que «servidors de tots, progressistes i conservadors abans que germans, "de dreta" o "d'esquerra" més que de Jesús; erigir-se com a "custodis de la veritat" o "solistes de la novetat", en lloc de reconèixer-se fills humils i agraïts de la santa Mare Església". I afegí: «Ni el progressisme que s'adapta al món, ni el tradicionalisme que enyora un món passat no són proves d'amor, sinó d'infidelitat [...] Són egoismes pelagians, que avantposen els gustos i plans propis a l'amor que agrada a Déu.» Al final de la missa, els fidels van sortir amb torxes a la plaça de Sant Pere, recordant el cèlebre «discurs de la lluna» de sant Joan XXIII.

Els missioners, preciosa realitat de l'Església

Romà Casanova, bisbe de Vic

No sempre les realitats de la vida eclesial tenen bona consideració per a molts en aquest moment social i ideològic. Tot i això, la realitat de les missions catòliques arreu del món en països en via de desenvolupament sí que és considerada realitat preciosa de l'Església. La presència dels missioners i missioneres en aquests països, amb fidelitat i constància, moltes vegades amb perill de segrestos i fins i tot de ser morts, toca el cor d'una societat que, malgrat el seu materialisme i individualisme, és capaç de restar perplexa enfront de la generositat d'aquestes persones que, en nom de Crist i de la seva Església, són presents entre els més pobres per ajudar-los a créixer amb esperança.

La missió té vocació de testimoniatge, de martiri: de donar la vida pels germans

La missió, però, ve de molt lluny, del mateix Crist quan envia els seus deixebles: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova de l'Evangelí* (Mc 16,15). I l'Església al llarg dels segles ha respost a aquest enviament de Jesús amb onades missioneres intenses en el temps i en el nombre, fent que la fe cristiana arribés a tots els continents. Realitat missionera feta de donació i regada amb sang en molts moments de la història missionera; la qual cosa no va frenar pas l'impuls missioner que té la seva font en Crist mateix. De fet, l'autèntica evangelització missionera, en quant té el seu fonament en el testimoniatge, duu en ella mateixa el martiri. No oblidem que la paraula «testimoni» traduïda al grec clàssic és «màrtir». La missió té vocació de testimoniatge, de martiri: donar la vida pels germans per amor a Crist.

El Domund (Diumenge mundial de les missions) ens presenta aquesta obra preciosa de testimoniatge i donació, no sols

perquè l'admirem i l'aplaudim —que també hem de fer-ho—, sinó a fi de suscitar en nosaltres la generositat amb vista al sosteniment de les obres de missió catòlica d'arreu del món. Una característica del Domund, i en concret les Obres Missionals Pontifícies, és la universalitat. Pertoca al Sant Pare l'administració de la generositat de tots nosaltres perquè hi arribi a aquells que en tenen més necessitat. La finalitat única és el sosteniment de les obres eclesials en els territoris de missió, on Esglésies que estan iniciant el seu camí necessiten el suport de tota la comunitat eclesial per a seguir avançant en el seu creixement i consolidació.

Tot som testimonis de Crist. Alguns ho són en terrenys de missió; també nosaltres ho hem de ser en aquesta terra nostra que, cada vegada més, es va convertint en un país de missió. Ara ens pertoca donar suport a les missions *ad gentes*, a aquells missioners i missioneres que són la nostra avantguarda en països generalment llunyans, i ho hem de fer amb la pregària, amb els donatius generosos i amb l'almoina del temps col·laborant amb la delegació diocesana de missions, a fi de mantenir la flama encesa de la evangelització i fomentar més generositat per tal que les missions compleixin la seva tasca, que és la de tots nosaltres.

